

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/181/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1210213646
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Walterová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1210213646.3

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Walterovej a členov senátu JUDr. Márie Hajdínovej a JUDr. Evy Mészárosovej v právnej veci žalobkyne: B.. H. L. O. B. Š. O. H. Á. , U. N. XX.X.XXXX, F. R. F., T. Č.. XXXX/XX, zastúpená JUDr. Katarínou Šangalovou, PhD., advokátkou, Hlohovec, Hurbanova č. 81, proti žalovaným v I. rade: Slovenská kancelária poisťovateľov, IČO: 36 062 235, Bratislava, Bajkalská č. 19B, v II. rade: AVUS International, spol. s r.o., IČO: 35 863 137, Bratislava, Mliekarenská č. 13, obaja zastúpení JUDr. Ladislavom Udvarosom, advokátom, Bratislava, Cukrová č. 14, o zaplatenie sumy 69.388,56 € s príslušenstvom, na odvolanie žalobkyne a žalovaného v I. rade proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II. zo dňa 10. augusta 2018, č.k. 14 C 142/2010-515, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Bratislava II zo dňa 10. augusta 2018, č.k. 14 C 142/2010-515,
z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1.1. Okresný súd Bratislava II. rozsudkom zo dňa 10.8.2018, č.k. 14 C 142/2010-515 (v poradí druhým), I. uložil žalovanému v I. rade povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 52.922,30 €, spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 366,70 € od 1.5.2009 do zaplatenia, 9 % ročne zo sumy 2.401,- € od 6.4.2010 do 28.6.2010, 9 % ročne zo sumy 532,- € od 1.7.2010 do 28.6.2010, 9 % ročne zo sumy 904,50 € od 6.11.2009 do zaplatenia, 9,5 % ročne zo sumy 18.798,- € od 6.4.2010 do 5.3.2014, 9,5 % ročne zo sumy 2.898,- € od 6.4.2010 do zaplatenia, 9 % ročne zo sumy 514,51 € od 15.12.2009 do zaplatenia, 9 % ročne zo sumy 77,06 € od 6.11.2009 do zaplatenia, 9 % ročne zo sumy 7,- € od 15.12.2009 do 29.3.2011, 9 % ročne zo sumy 10.845,- € od 22.6.2010 do zaplatenia, 9 % ročne zo sumy 257,46 € od 30.3.2011 do zaplatenia, 9,25 % ročne zo sumy 26.565,- € od 1.3.2014 do zaplatenia, 9,25 % ročne zo sumy 15.295,- € od 15.7.2014 do zaplatenia; II. vo zvyšku uplatnenej istiny a príslušenstva žalobu zamietol; III. štátu proti žalovanému v I. rade priznal 100 % náhradu trov konania; IV. žalobkyni proti žalovanému v I. rade priznal náhradu trov konania v rozsahu 76,27 %; V. žalobu voči žalovanému v II. rade zamietol; VI. žalovanému v II. rade proti žalobkyni nepriznal náhradu trov konania; VII. konanie v časti uplatnenej istiny v sume 2.933,- € s príslušenstvom a istiny v sume 18.805,- € s príslušenstvom, zastavil. Vychádzal zo žaloby doručenej súdu dňa 15.6.2010, ktorou sa žalobkyňa domáhala od žalovaných v I., II. rade spoločne a nerozdielne zaplatenia sumy 69.388,56 € s príslušenstvom (po viacerých zmenách petitu) titulom náhrady škody na zdraví.

1.2. Po právnej stránke súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 100 ods. 1, § 106 ods. 1, ods. 2, § 415, § 420 ods. 1, § 427 ods. 1, ods. 2, § 444, § 445, § 517 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4, § 4 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4, § 5 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4, ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z.z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v znení neskorších predpisov, § 24 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4, ods. 5, ods. 6, ods. 7,

ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov, nariadením vlády č. 87/1995 Z.z. v znení neskorších predpisov, dôvodiac čiastočnou dôvodnosťou žaloby. Uviedol, že vykonaným dokazovaním mal jednoznačne za preukázané, že žalobkyňa bola dňa 6.1.2008 účastníkom dopravnej nehody, ktorú zavinil K. D. D., ktorý viedol motorové vozidlo zn. A. Master, H.: SG XXXXX, na ceste I/18 smerom od Žiliny na Martin, keď neprispôbením rýchlosti jazdy, poveternostným podmienkam a iným okolnostiam, reagoval brzdením na situáciu v cestnej premávke, čím na zasneženom povrchu dostal šmyk, prešiel do protismeru a došlo k zrážke s osobným motorovým vozidlom Mazda 2, ŠPZ: F., ktoré viedla vodička B. G. H., ktorá pri nehode utrpela ľahké zranenia a žalobkyňa ako spolujazdkyňa utrpela ťažké zranenia. Konštatoval, že ťažký zdravotný stav žalobkyne potvrdili bodové ohodnotenia, či už lekárske, ako aj znalecké posudky, pričom žalovaní spochybnili lekárske posudok o bolestnom a sťaženi spoločenského uplatnenia, v ktorom doc. H. ohodnotil sťaženie spoločenského uplatnenia žalobkyne na 1.500 bodov, po zvýšení o 500 bodov. Mal za to, že tieto pochybnosti boli vyvrátené vyjadrením Univerzitetnej nemocnice Bratislava, podľa ktorej poliklinická časť ŠGN je samostatná časť, nesúvisiaca s lôžkovými, resp. ústavnými oddeleniami a klinikami, z dôvodu ktorého ak doc. MUDr. F. H., CSc. vypracoval posudok o bolestnom a sťaženi spoločenského uplatnenia pre pacienta psychiatrickej ambulancie, nevzťahuje sa naň § 7 ods. 1 zákona č. 437/2004 Z.z., podľa ktorého, ak je posudzujúcim lekárom lekár zariadenia ústavnej zdravotnej starostlivosti, lekárske posudok posudzuje primár príslušného oddelenia alebo prednosta príslušnej kliniky zdravotníckeho zariadenia, alebo jeho zástupca, ak rozsah následkov presahuje 200 bodov; lekárske posudok vypracovaný doc. MUDr. H. CSc. je potom platný a tvorí súčasť uplatnených nárokov žalobkyne. Tým, že žalobkyňa utrpela vážne zranenie, ktorého následky u nej pretrvávajú doteraz, obmedzujú ju a bránia jej s opätovným zaradením do bežného života, nemohla opätovne nastúpiť do práce a vykonávať svoje povolanie, tým jej zamestnávateľ prestal vyplácať príspevok na stravovanie, čím jej vznikol v žalobe ňou uplatnený ušlý zisk. Nakoľko žalobkyňa nie je schopná sama si vybaviť bežné denné potreby bez asistencie (nákup, varenie, styk s úradmi, samostatný pohyb bez doprovodu, atď.), platí za túto starostlivosť denne sumu 7,- €. Žalovaný v I. rade odmieta žalobkyňu preplatiť náklady vynaložené na cestovné (kilometrové), ktoré jej bez problémov ešte v roku 2009 preplatil, čo vyplýva z listu žalovaného v II. rade zo dňa 30.4.2009. Je nelogické, keďže sa žalobkyňa nedokáže prepravovať bez asistencie, aby náklady na prepravu, ktoré zaplatila osobe, ktorá ju dopravuje svojim autom, jej neboli uhradené, pričom ide o nižšie náklady ako keby použila taxislužbu, kde by musela mať doprovod aj ďalšej osoby. Navyše, žalovaní donedávna tieto výdavky nákladov na cestovné žalobkyňu riadne platili a Ing. H. je osoba, ktorá poskytuje žalobkyňu starostlivosť, ako vyplynulo aj z čestného prehlásenia. Ďalším uplatneným nárokom je bodové ohodnotenie podľa znaleckých posudkov MUDr. D. a MUDr. O., z ktorých jednoznačne vyplynulo ťažké zdravotné postihnutie žalobkyne, ktoré sa v týchto posudkoch prejavilo navýšením bodového ohodnotenia odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia. Z vykonaného dokazovania ďalej vyplynulo, že žalobkyňa pri svojej diagnóze nemôže existovať bez antidepresív, na ktoré si dopláca a ak by nedošlo k poisťnej udalosti, nemusela by lieky vôbec užívať. K zakúpeniu pohodlnej obuvi z dôvodu komfortnejšieho pohybu žalobkyne konštatoval, že aj tento náklad súvisí s poškodením jej zdravia v dôsledku dopravnej nehody. Vznesenú námietku premlčania zo strany žalovaných považoval za nedôvodnú, pretože žalovaný nárok ani len sčasti nie je premlčaný, keď si žalobkyňa jednotlivé nároky uplatnila potom, ako sa o nich dozvedela, t.j. v zákonom stanovenej lehote a tieto nároky, zaplataenia ktorých sa domáhala, vznikli v súvislosti s predmetnou dopravnou nehodou, a to priamo alebo ako dôsledok. Považoval za dôvodnú námietku žalovaného v II. rade o nedostatku jeho pasívnej vecnej legitímácie, keď podľa § 24 zákona č. 381/2001 Z.z., kancelária poskytuje z poisťného garančného fondu poisťné plnenie. Partnerom na rokovanie ohľadom náhrady škody z poisťného plnenia alebo subjektom, od ktorého sa žalobkyňa môže a mohla domáhať poisťného plnenia, je žalovaný v I. rade, nie žalovaný v II. rade, ktorého na vybavenie tejto poisťnej udalosti poveril žalovaný v I. rade, z dôvodu ktorého žalobu voči žalovanému v II. rade zamietol. Záverom uviedol, že žalobkyňa si uplatnila v rámci žalovanej istiny i trovy právneho zastúpenia, preto vo zvyšku istiny žalobu zamietol.

1.3. Žalovanému v I. rade uložil aj sankciu v dôsledku nesplnenia povinnosti riadne a včas v podobe úrokov z omeškania, keďže sa so zaplatením peňažného dlhu dostal do omeškania; vecne tento výrok neodôvodnil.

1.4. Súd prvej inštancie konanie v časti o zaplataenie istiny v sume 2.933,- € a sume 18.805,- € s príslušenstvom zastavil, pretože žalobkyňa počas konania zobrala žalobu v predmetnej časti istiny s príslušenstvom späť; obaja žalovaní so späťvzatím súhlasili.

1.5. Náhradu trov konania súd prvej inštancie odôvodnil ustanoveniami § 255 ods. 1 a § 257 C.s.p. Úspešnej žalobkyni priznal náhradu trov konania proti žalovanému v I. rade v rozsahu 76,27 % a žalovanému v II. rade nepriznal náhradu trov konania, nakoľko mal za to, že v prípade žalobkyně existuje dôvod hodný osobitného zreteľa.

2. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyňa vo výrokoch II., ktorým súd prvej inštancie žalobu vo zvyšku uplatnenej istiny a príslušenstva zamietol, IV., ktorým jej súd prvej inštancie priznal voči žalovanému v I. rade náhradu trov konania v rozsahu 76,27 % a V., ktorým súd prvej inštancie žalobu voči žalovanému v II. rade zamietol, v zákonnej lehote odvolanie, dôvodiac ustanovením § 365 ods. 1 písm. a/, b/, d/, f/, h/ C.s.p (neboli splnené procesné podmienky; súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Znova uviedla, že tak ako už v odvolaní voči prvému rozsudku, došlo opäť k pochybeniu súdu prvej inštancie, ktoré spočíva v tom, že zamietnutie žaloby voči žalovanému v II. rade riadne neodôvodnil a v bode 38. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia len dôvodil, že ide o nedostatok pasívnej legitímácie, pretože podľa § 24 zákona č. 381/2001 Z.z. je pasívne legitimovaný len žalovaný v I. rade, nakoľko tento je subjektom, od ktorého sa mohla domáhať poistného plnenia. Prvoinštančný súd vôbec nereagoval na dôvody ňou uvádzané, že žalovaný v II. rade vo výške uplatnených nárokov zodpovedá za škodu podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka, a to § 420 ods. 1. K porušeniu právnej povinnosti zo strany žalovaného v II., ako už uvádzala vo viacerých podaniach, došlo tým, že porušoval predpisy súvisiace s uplatnením jej nárokov a vysporiadaval nároky na základe poverenia žalovaného v I. rade, hoci tak urobiť nesmel, keďže nie je členom kancelárie poisťovateľov, nemá v predmete podnikania činnosti súvisiace s likvidáciou poistných udalostí, na ktoré je potrebné osobitné povolenie, pričom podľa zákona 381/2001 Z.z., konkrétne ustanovenia § 24, môže žalovaný poveriť výlučne člena kancelárie vybavovaním a likvidáciou škodovej udalosti. Žalovaný v II. rade nie je subjektom, ktorý by mohol nároky vysporiadať a bol preto povinný odmietnuť poverenie, takže nemá dostatočné odborné znalosti a najdôležitejšie je to, že nemá osobitné oprávnenie, ktoré vydáva Národná banka Slovenska na výkon takej činnosti. Z uvedených dôvodov je presvedčená, že k celému zdlhavému konaniu, nevysporiadaniu jej nárokov, došlo práve z dôvodu nedostatočnej odbornej zdatnosti žalovaného v II. rade, ktorú spôsobil porušovaním právnych povinností, preto zodpovedá za škodu podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie sa však týmito námietkami vôbec nezaoberal, pričom môže priznať nároky aj z iného právneho dôvodu, pokiaľ boli riadne a včas uplatnené. Prvoinštančný súd ani nehodnotil a neodôvodnil skutočnosť, že sa domáhala žalovanej sumy aj od žalovaného v II. rade, ktorý sám na základe poverenia žalovaného v I. rade jej poskytol časť poistného plnenia, keď to bol práve žalovaný v II. rade, ktorý v dôsledku porušovania a nerešpektovania právnych predpisov zavinil to, že je nútená viac ako osem rokov domáhať sa náhrady cestou súdu. Žalovaný v II. rade nie je členom kancelárie, z dôvodu ktorého nemohol a nesmel uzatvoriť dohodu, ani prevziať poverenie na vybavenie jej nárokov. Ak tak urobil, prekročil rozsah oprávnení, ktoré má vymedzené v predmete podnikania, pričom náhrada prisúdená súdom nebola riadne a včas vyplatená práve v dôsledku porušenia povinností a predpisov zo strany žalovaného v II. rade. Má za to, že za škodu, ktorú uplatňovala v konaní zodpovedá žalovaný v II. rade, pretože priamym konaním jeho pracovníkov jej nebola priznaná a vyplatená ujma - škoda, pričom práve a výlučne porušením množstva predpisov žalovaného v II. rade došlo k zamietnutiu alebo nevyplateniu jej oprávnených nárokov, ktorých sa počas dlhých rokov musela domáhať cestou súdu. Bol to práve žalovaný v II. rade, ktorý činnosťou svojich zamestnancov, ktorí nerešpektujú právne predpisy, porušujú právne povinnosti a týmito konaním spôsobujú ujmu a útrapy osobám, ktoré sa dostali do neľahkej životnej situácie. Nedostatočným odôvodnením napadnutého rozsudku v časti zamietnutia žaloby voči žalovanému v II. rade, jej bola odňatá možnosť konať pred súdom, pričom postupom súdu, ktorý voči žalovanému v II. rade žalobu zamietol, došlo k tomu, že súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnemu právnomu záveru, nesprávnemu skutkovému zisteniu a konanie má aj inú vadu, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Ďalšie pochybenie prvoinštančného súdu spočíva v tom, že vyhovel žalobe iba v sume 52.922,30 €, požadovala (po viacerých späťvzatiach a rozšíreniach žaloby) ale zaplatenie sumy 69.388,56 €. Rozdiel v sume 16.466,26 € bol zamietnutý, avšak z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že žaloba bola zamietnutá len v časti uplatnených nárokov, ktoré si uplatnila z dôvodu vyplatenia podielovej odmeny svojej advokátke, ktoré sú obaja žalovaní povinní uhradiť podľa § 4 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z.z. a celkovo predstavuje sumu 1.680,47 € (1.221,94 € + 233,43 € +

225,10 €). Súd prvej inštancie v tejto časti opomenul uviesť, že titulom nákladov vynaložených na právne zastúpenie vynaložila ďalšie náklady, ktoré uplatnila podanou žalobou, a to sumu 3.953,34 € (1.697,34 € a 2.256,00 €), obe tieto čiastky predstavujú náklady vynaložené na právne zastúpenie vo výške 5.633,81 €. V bode 39. odôvodnenia napadnutého rozsudku boli tieto jej uplatnené nároky zamietnuté, pričom boli špecifikované len čiastočne a uvedené, že si uplatnila v rámci žalovanej istiny trovy právneho zastúpenia. Pochybenie prvoinštančného súdu vidí v tom, že uplatnené nároky nepredstavovali trovy právneho zastúpenia, ale náklady na právne zastúpenie vo výške dohodnutej podielovej odmeny, ktoré zaplatila svojej právnej zástupkyňi na základe zmluvy o právnej pomoci potom, ako jej žalovaný (neuviedla ktorý, poznámka odvolacieho súdu) časť nárokov uhradil; v tejto súvislosti odkázala na rozhodnutia Krajského súdu Bratislava zo dňa 31.5.2011, sp.zn. 8 Co 402/2010 a zo dňa 17.2.2014, sp.zn. (správne č.k., poznámka odvolacieho súdu) 14 Co 645/2013-251. Tým, že súd prvej inštancie zamietol v tejto časti žalobu s poukazom na to, že ide o trovy právneho zastúpenia napriek tomu, že išlo o náklady na právne zastúpenie vo výške podielovej odmeny, rozhodol svojvoľne a arbitrárne. Nárok na podielovú odmenu a nárok na náhradu trov konania sú dva samostatné a odlišné nároky, nakoľko nárok na podielovú odmenu vzniká na základe zmluvy o právnej pomoci priamo advokátovi, nárok na náhradu trov konania vzniká sporovej strane, ktorá má v súdnom konaní úspech vo veci, pričom podielovú odmenu v rámci trov konania (ako bolo vyššie uvedené) nie je možné priznať, t.j. predmetného hmotnoprávneho nároku (podielovej odmeny) sa môže účastník konania (strana sporu, poznámka odvolacieho súdu) domáhať len žalobou. Súd prvej inštancie rozhodol formalisticky a jeho rozhodnutie je v zjavnom rozpore s obsahom spisu, vykonaným dokazovaním a samotným Civilným sporovým poriadkom. Ďalej vytkla súd prvej inštancie, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je možné dovodiť, z čoho nepriznaná časť vo výške 16.466,26 € pozostáva, ktoré nároky jej nepriznal a z akého dôvodu. Ani spätným výpočtom nie je možné dospieť k sume, ktorá jej bola priznaná, resp. ktoré nároky boli zamietnuté, pretože ak aby odpočítala náklady na právne zastúpenie v sume 5.633,83 € (podielová odmena), tak zostávajúca suma nezodpovedá žiadnemu z uplatnených nárokov. Prvoinštančný súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia konštatuje, že priznal aj náklady liečenia v plnom rozsahu, bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia a že neakceptoval vznesenú námietku premlčania zo strany oboch žalovaných, z čoho vyplýva, že akceptoval v plnom rozsahu všetky ňou uplatnené nároky s výnimkou nákladov na právne zastúpenie, ktoré nesprávne považoval za trovy konania, resp. trovy právneho zastúpenia. Ak súd prvej inštancie akceptoval znalecké posudky i lekárske posudky, vrátane navrhovaných zvýšení, potom výrok rozhodnutia je v logickom rozpore s odôvodnením rozhodnutia. K uvedenému dodala, že si uplatnila nárok titulom bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia lekárske, resp. znaleckými posudkami, pričom zvýšenie bodového hodnotenia podľa § 10 ods. 4 zákona č. 437/2004 Z.z. môže vykonať výlučne posudzujúci lekár, resp. znalec, vzhľadom na obmedzenie alebo stratu možnosti poškodeného uplatniť sa v živote a spoločnosti. Toto zvýšenie, ktoré vykoná lekár nemá právo upravovať žalovaný, ani súd, pretože patrí do výlučnej pôsobnosti odborníka - lekára. Takto vypracovaný posudok dokonca podľa zákona č. 437/2004 Z.z. a rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 7 Sžso 13/2010 (i ďalších rozhodnutí) nie sú oprávnení upravovať ani posudkoví lekári Sociálnej poisťovne. K ďalšiemu zvýšeniu môže dôjsť v prípadoch, ktoré predpokladá ustanovenie § 7 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z., kedy v prípadoch hodných osobitného zreteľa, akým je uznanie invalidity, môže súd náhradu ešte zvýšiť v časti sťaženia spoločenského uplatnenia, najviac o 50 %, ale podľa § 6 ods. 1 zákona č. 437/2004 Z.z., môže takéto zvýšenie vykonať i poskytovateľ náhrady, t.j. žalovaný, ak uzatvoril dohodu. V jej prípade žalovaný v I. rade akceptoval i zvýšenie podľa uvedeného ustanovenia v maximálnej výške 50 %, zaplatil len zvýšenie v časti somatických porúch, pričom sťaženie spoločenského uplatnenia je jeden neoddeliteľný celok a zvýšenie, ak poskytovateľ náhrady akceptuje, musí akceptovať toto zvýšenie z celého nároku, nielen časti. Dohoda uzatvorená medzi poskytovateľom (žalovaným) a poškodeným (žalobkyňou) má prednosť pred rozhodnutím súdu s odkazom na rozhodnutie Krajského súdu Bratislava sp.zn. 5 Co 7/2014. V prípise zo dňa 19.5.2018, v záverečnej časti, poukázala na postup žalovaných, ktorí 10 rokov po podaní žaloby boli „ochotní“ uzatvoriť zmier, resp. mimosúdnu dohodu a vyplatiť jej sumu 35.000,- € za predpokladu, že sa vzdá svojich oprávnených nárokov vo zvyšku i úroku z omeškania, pričom akceptoval výpočet trov konania, ktoré bol ochotný uhradiť jej právnej zástupkyňi v plnej výške, t.j. sume 16.873,68 € (sú vypočítané z celej žalovanej istiny!). Z uvedeného postupu žalovaných je preukázané, že jej nárok v plnej výške ako ho uplatnila, uznávajú. K výroku o náhrade trov konania, ktorým jej bola voči žalovanému v I. rade priznaná ich náhrada v rozsahu 76,27 % uviedla, že z odôvodnenia rozhodnutia nie je zrejmé, ako súd prvej inštancie dospel k uvedenej percentuálnej úspešnosti v konaní. V priebehu konania dochádzalo k čiastočným späťvzatiám žaloby výlučne z titulu čiastočného plnenia žalovanými, pričom jej nároky záviseli od znaleckých posudkov a úvahy súdu, t.j. pokiaľ ide o nárok ako taký, bola

vo veci úspešná a nepriznanie časti nároku, ktorý závisel od úvahy súdu nie je možné považovať za neúspech, nakoľko išlo o otázku súdnej úvahy. V tejto súvislosti odkázala na komentár k ustanoveniu § 255 C.s.p. (Števček - Ficová a kol.: Civilný sporový poriadok. Veľké komentáre. Nakladateľství C.H. Beck. S. 926 - 927). Bola v danom spore plne procesne úspešná, keďže mala úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia, vyplývajúca z tohto jej procesného úspechu, závisela výlučne od znaleckého posudku a úvahy súdu, pričom túto úvahu, či stanovenie náhrady znaleckým posudkom, nemožno pripočítať ako úspech žalovaného, preto jej patrí nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %. Namietla, že súd prvej inštancie jej nepriznal požadovaný úrok z omeškania vo výške 9 % zo sumy 458,55 € od 5.8.2009 do zaplatenia; 9 % zo sumy 1.221,94 € od 1.7.2010 do zaplatenia; 9 % zo sumy 1.697,34 € od 20.2.2012 do zaplatenia; 9,25 % zo sumy 6.037,50 € od 15.7.2014 do zaplatenia a 9,25 % zo sumy 2.256,- € od 5.3.2015 do zaplatenia. Bod 41. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia pritom akékoľvek odôvodnenie nepriznania vyššie špecifikovaných úrokov neobsahuje, takže jej nie je zrejmé, prečo jej neboli predmetné úroky z omeškania priznané. Odvolaciemu súdu preto navrhla rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch zmeniť a jej žalobe vyhovieť v celom rozsahu; žiadala trovy konania.

3. Žalovaní v I., II. rade vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedli k jej námietke ohľadne zamietnutia žaloby voči žalovanému v II. rade, že dôvodom pre zamietnutie žaloby voči žalovanému v II. rade bolo to, že partnerom na rokovanie ohľadom náhrady škody z poistného plnenia alebo subjektom, od ktorého sa žalobkyňa môže a mohla domáhať poistného plnenia je žalovaný v I. rade, nie žalovaný v II. rade, ktorého na vybavenie tejto poistnej udalosti poveril žalovaný v I. rade. Ak sa žalobkyňa domnieva, že za škodu zodpovedá žalovaný v II. rade, keďže priamym konaním jeho pracovníkov došlo k zamietnutiu alebo nevyplateniu jej oprávnených nárokov, ktorých sa počas dlhých rokov musela domáhať súdnou cestou, nevedia prečo potom žaluje aj žalovaného v I. rade, keď podľa jej slov je za všetku náhradu škody zodpovedný iný subjekt. Bez ohľadu na tieto tvrdenia sa ale žalobkyňa domáha, aby boli zaviazaní spoločne a nerozdielne zaplatiť jej sumu 69.388,56 €. Domnievajú sa, že nárok na náhradu škody z iného právneho titulu ako je uplatnený voči žalovanému v I. rade, vylučuje vznik solidárneho záväzku. Ak si žalobkyňa mienila uplatniť konkrétne položky z obsiahleho zoznamu jej nárokov, malo sa to udiť samostatne s náležitým odôvodnením a označením dôkazov, k čomu ale nedošlo. Žalobkyňa nenavrhla pripustiť zmenu žaloby v tomto smere a tak súd prvej inštancie konal o tom, čo bolo predmetom žaloby. V tejto súvislosti poukázali na rozhodnutie Krajského súdu Bratislava sp.zn. 15 Co 261/2011, 15 Co 262/2011, z ktorého odôvodnenia vyplýva, že spoločnú zodpovednosť oboch žalovaných nie je možné vyvodiť ani z ustanovenia § 420 Občianskeho zákonníka. K namietanému nesprávnemu právnomu posúdeniu nároku na podielovú odmenu odkázali na § 7, § 8 vyhlášky č. 655/2004 Z.z., podľa ktorých je podielová odmena možná len v tom prípade, ak ide o konanie pred súdom alebo iným orgánom s veľmi neistým výsledkom a vtedy, ak klient mal plný úspech vo veci. Ani jedna z týchto podmienok nebola splnená a v dôsledku toho vyčíslená náhrada nemohla, ani nemôže byť uhradená v zmysle ustanovenia § 4 ods. 2 písm. c/ zákona č. 381/2001 Z.z. Dodali, že je potrebné vziať do úvahy i to, že žalobkyňa návrhom na vydanie platobného rozkazu podaným na súde dňa 15.6.2010, v zmysle vtedy platného Občianskeho súdneho poriadku, sa stala účastníkom začatého konania. Už v tomto prvom svojom podaní si uplatnila (okrem iného) sumu 1.680,49 € titulom nákladov na svoje právne zastúpenie podľa zákona o povinnom zmluvnom poistení, ktorú časť návrhu v priebehu konania niekoľkokrát menila. Domnievajú sa, že v tejto fáze vzniknuté trovy je už potrebné subsumovať pod pojem trov konania podľa platných ustanovení procesných predpisov bez ohľadu na obsah zmluvy o právnej pomoci uzavretej medzi žalobkyňou a jej právnou zástupkyňou. K pochybeniu spočívajúcim v nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia v súvislosti s námietkami ohľadne posúdenia nárokov na bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia poukázali na obsah odvolania, v ktorom je podrobné vyjadrenie k jednotlivým znaleckým posudkom a posúdeniu uplatnených nárokov žalobkyne. Odmietli argumentáciu žalobkyne uvedenú v poslednom odseku jej odvolania, ktoré končí slovami: „Z uvedeného postupu žalovaných je preukázané, že nárok žalobkyne v plnej výške tak, ako bola uplatnená v konaní, uznávajú.“ Ide o kontext snahy súdu prvej inštancie doviest' sporové strany k zmiernu, v dôsledku ktorej emailovou komunikáciou ponúkli žalobkyňi zmier. Z tejto povahy ponuky má vyplývať, že nejde o uznávací prejav žalovanej strany, ale výlučne o snahu ukončiť dlhotrvajúci spor tak, aby to mohlo byť protistranou prijaté. Strohé odmietnutie ponuky je prejavom neochoty vec uzavrieť a snahy viesť spor ďalej. K argumentácii žalobkyne v jej odvolaní, že jej nároky záviseli od znaleckých posudkov, resp. úvahy súdu, považujú za zavádzajúce. Zopakovali, že návrh na vydanie platobného rozkazu bol podaný na súd dňa 15.6.2010, lekárske posudky boli ale vypracované skôr a boli dôkazným základom návrhu. Ide o posudky MUDr. L. zo dňa 18.8.2009, doc. MUDr. H. zo

dňa 18.1.2010 a MUDr. D. zo dňa 8.3.2010. V prípade znaleckého posudku MUDr. D. zo dňa 17.4.2014 už ide o posudok vydaný v priebehu konania, ide o tzv. súkromný posudok vypracovaný na základe požiadavky žalobkyne a na jeho základe podaním doručeným súdu dňa 23.6.2014 rozšírila žalobu o položky uvedené v tomto znaleckom posudku. Vyvodzovať jej procesnú úspešnosť z takto zámerne skreslene popísaného skutkového stavu nie je možné. K odvolacej námietke žalobkyne týkajúcej sa úroku z omeškania uviedli, že je potrebné prihliadnuť na to, že súd prvej inštancie v časti žalobe vyhovel (spolu s príslušenstvom) a vo zvyšku žalobu zamietol, čo bezpochyby muselo mať vplyv na celkový rozsah úrokov z omeškania. Odvolaciemu súdu navrhli napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobu v celom rozsahu zamietnuť; žiadali trovy konania.

4. Žalobkyňa sa k vyjadreniu žalovaných v I., II. rade k jej odvolaniu nevyjadřila.

5. Proti tomuto rozsudku podal včas žalovaný v I. rade odvolanie (podľa § 124 ods. 1 C.s.p. ho odvolací súd posudzoval podľa obsahu a dospel k záveru, že odvolanie podal len tento žalovaný do výrokov, ktoré boli vydané v jeho neprospech), dôvodiac ustanovením § 365 ods. 1 písm. f/, h/ C.s.p (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Vytkol prvoinštančnému súdu, že z (inak rozsiahleho) odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva, ktoré konkrétne zložky uplatnených nárokov, v akom rozsahu a v akom finančnom vyjadrení súd prvej inštancie priznal, z dôvodu ktorého napadnutý rozsudok nespĺňa náležitosti uvedené v ustanovení § 220 ods. 2, veta druhá C.s.p. a už tento nedostatok činí napadnutý rozsudok nepreskúmateľným. Vzhľadom na uvedený nedostatok je nútený z procesnej opatrnosti opätovne poukázať na všetky skutkové okolnosti prejednávanej veci. K bolestnému poukázal na to, že tejto časti nároku sa dotýkajú lekárske posudky MUDr. K. L. zo dňa 19.8.2009 i znalecké posudky MUDr. G. D. zo dňa 8.3.2010 a dňa 17.4.2014. Suma 904,50 € sa týka MUDr. D. vypracovaného posudku zo dňa 8.3.2010, na str. 10 uvedeného zvýšenia o 62,5 bodov, nakoľko sám znalec odôvodňuje toto zvýšenie oneskorenou diagnostikou. Z tejto dikcie vyplýva záver, že za takéto zvýšenie náhrady škody zodpovedá iný subjekt ako on, nakoľko išlo o medicínske pochybenie, ktoré nemohol ovplyvniť. Suma 3.220,- € označená ako ďalšie bolestné, treba posudzovať v súlade so znaleckým posudkom MUDr. G. D. zo dňa 17.4.2014, v ktorom je však uvedená rekapitulácia bolestného z jeho posudku z roku 2010, takže ide o duplicitne uplatnený nárok (poškodenie medzistavcovej platničky) a už len z tohto dôvodu nárok nemôže obstáť, preto bolo plnenie zo strany žalovaných aj odmietnuté. Na základe týchto skutočností potom neobstojí ani uplatnený úrok z omeškania. K sťaženiu spoločenského uplatnenia konštatoval, že boli vyhotovené viaceré znalecké posudky. Lekársky posudok doc. MUDr. H. v konaní namietať, keďže neobstojí po formálnej stránke a ako to vyplývalo zo znaleckého posudku MUDr. O., ani po medicínskej stránke - nedostatok zistenia vážneho poranenia hlavy, ktoré malo viesť k psychickým poruchám, preto nie je možné naň prihliadať. Súd prvej inštancie sa síce vysporiadal s otázkou formálnej stránky predmetného posudku, vecnú námietku ohľadne vzniku psychických porúch žalobkyne ignoroval. Ním poskytnuté plnenie v sume 18.798,- € pokrylo sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 100 % podľa posudku MUDr. O., keďže až týmto posudkom bolo preukázané psychické poškodenie, keď k posudku doc. MUDr. H. nebolo možné prihliadnuť. Má za to, že v dôsledku týchto skutočností nemohlo dôjsť z jeho strany ani k omeškaniu. Ďalšie zvyšovanie sťaženia spoločenského uplatnenia, vzhľadom na všetky okolnosti tejto časti nároku žalobkyne, považuje za nedôvodné. K žalobkyňou uplatnenej sume 10.845,10 € uviedol, že v tomto prípade ide taktiež o duplicitu uplatňovaného nároku. Ním zaplatená suma 25.594,20 € je náhradou za sťaženie spoločenského uplatnenia v zmysle znaleckého posudku MUDr. D. zo dňa 8.3.2010, vrátane jeho 50 % zvýšenia, pričom túto skutočnosť nepoprela ani žalobkyňa. Ďalšou platbou v sume 12.797,- € bolo plnené v prospech žalobkyne nad rámec takto ustálenej náhrady škody, ktorú sumu je potrebné v rámci celkového vysporiadania nárokov žalobkyne pripočítať k jeho dobru. Suma 26.565,- € je nárokom, o ktorom pojednáva posudok MUDr. O. (nie je ho možné ani v tomto prípade uplatňovať dvakrát). Ďalšia suma 12.075,- € zrejme vychádza z v poradí druhého posudku MUDr. D. ohľadne sťaženia spoločenského uplatnenia, aj v tomto prípade jednotlivé položky tu vyčísleného sťaženia spoločenského uplatnenia sú opakovaním položiek z prvého posudku MUDr. D. označené ako položka č. 304 f/, resp. č.108 a/, b/. Rovnako uplatnená suma 6.037,50 € (50 % zvýšenie zo sumy 12.075,- €) je duplicitným uplatnením nároku sui generis, pretože suma 12.075,- € už obsahovala 50 % zvýšenie tejto položky sťaženia spoločenského uplatnenia, takže ju nie je možné priznať. Namietať, že prvoinštančný súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku s týmito námietkami vôbec nezaoberal (s výnimkou otázky formálnych nedostatkov znaleckého posudku doc. H.) napriek tomu, že majú zásadný vplyv na celkové posúdenie nárokov žalobkyne. K uplatnenej vecnej škode vo

výške 366,70 € poznamenal, že táto zložka náhrady škody nebola náležitým spôsobom preukázaná, ani v priebehu konania k tomu nedošlo, takže ani túto náhradu nie je možné priznať. K uplatneným nákladom liečenia poukázal na tú istú prekážku plnenia; tieto položky neboli náležitým spôsobom preukázané a tak ich nemožno priznať. Nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku potvrdzuje i nesúlad v jeho samotnom výroku, podľa ktorého bol zaviazaný zaplatiť žalobkyni sumu 52.922,30 €, avšak účet dielčích istín, z ktorých sú priznané aj úroky z omeškania „do zaplattenia“ predstavuje sumu 57.723,23 €. Ani tento rozpor, a to rozdiel vo výške 4.800,93 € nikde žiadnym spôsobom ozrejmený nie je. Namietol výšku a obdobie priznania úroku z omeškania s poukazom na odôvodnenie zrušujúceho uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 27.4.2017 (body 22., 24., 26.), ktorým sa súd prvej inštancie neriadil. Z hľadiska dokazovania nedošlo k žiadnym úkonom, prvoinštančný súd rozhodol znova na základe tých istých skutkových okolností a priznal uplatnené nároky s výnimkou trov právneho zastúpenia žalobkyne uplatnených ako istinu nároku. Len za toto (zaokrúhlene) trojročné obdobie medzi dvoma rozsudkami súdu prvej inštancie pre jeho opätovné pochybenie narastú úroky z omeškania o (zaokrúhlene) 27 % istiny, je to však mimo sféry vplyvu žalovanej strany, napriek tomu bude musieť znášať ťarchu úrokov z omeškania. Domnieva sa, že týmto postupom súdu prvej inštancie došlo k porušeniu práv sporovej strany na spravodlivý proces takou mierou, že i toto porušenie by malo byť jedným zo základných kameňov rozhodnutia odvolacieho súdu. Odvolaciemu súdu preto navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobu zamietnuť; žiadal trovy konania.

6. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného v I. rade uviedla, že sú v ňom uvedené zavádzajúce a nepravdivé údaje k uplatňovanému nároku titulom bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia. Namietla záver o tom, že suma 904,50 € je uplatňovaná za 62,5 bodov, ktorú znalec v posudku zo dňa 8.3.2010 priznal titulom zvýšenia bolestného pre oneskorenú diagnostiku, že ide o medicínske pochybenie, nakoľko k vzniku nároku došlo výlučne v súvislosti s úrazom zo dňa 6.1.2008, pri ktorom utrpela množstvo zranení, za ktoré zodpovedá škodca, ktorý nárok je povinný uhradiť žalovaný. Ak sa žalovaní domnievajú, že došlo k medicínskemu pochybeniu, boli povinní jej nárok vysporiadať a následne mali možnosť postupovať podľa ustanovenia § 813 Občianskeho zákonníka, resp. § 13 zákona č. 381/2001 Z.z. titulom prechodu práva. Žalovaní nie sú oprávnení odmietnuť plnenie, pretože nesporne poškodenie zdravia i bolesti tým vzniknuté, nastali výlučne z dôvodu poškodenia zdravia pri dopravnej nehode, za ktoré zodpovedá škodca a ktoré je povinný uhradiť žalovaný. Na preukázanie svojich tvrdení, žalovaní v I., II. rade nepredložili žiaden dôkaz, a preto neunesli dôkazné bremeno. Poukázala na ustálenú súdnu prax, podľa ktorej ani posudkoví lekári Sociálnej poisťovne nie sú oprávnení zasahovať a upravovať lekárske posudky vystavené ošetrovateľmi. V prípadoch dôvodných pochybností o správnom hodnotení bolestného v lekárskom posudku, žalovaný ako poskytovateľ náhrady iba mohol požiadať o vypracovanie a vydanie znaleckého posudku podľa zákona 382/2004 Z.z. (rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28.4.2010, sp.zn. 4 Sžso 64/2009; zo dňa 12.5.2011, sp.zn. 7 Sžso 13/2010; zo dňa 26.9.2012, sp.zn. 9 Sžso 70/2010 a rozhodnutie Krajského súdu Košice zo dňa 2.12.2015, sp.zn. 6 S 195/2013). K údajnej duplicitne požadovanému bolestnému konštatovala, že ide o vedomý a účelový pokus žalovaných o zavádzanie a uvádzanie nepravdivých údajov, pretože už v predchádzajúcich písomných podaniach i pri samotnom uplatnení nároku uvádzala, že suma 3.220,- € je uplatňovaná ako bolestné za ďalšie operácie, ktoré absolvovala v rokoch 2012 a 2013 a nikdy jej uhradené neboli, takže žiadna duplicita neprichádza do úvahy, čo vyplýva aj z listu zo dňa 20.6.2014, ktorým bolo uplatnené bolestné za ďalšie operácie. Je pravdou, že znalec MUDr. D. v znaleckom posudku č. XXX/XXXX, zo dňa 17.4.2014, hodnotil bolestné ako celok, ale uvedeným prípisom uplatnila bolestné len za ďalšie operácie. Celkové bolestné predstavuje podľa posudku 825 bodov a suma 3.220,- € predstavuje len náhradu za bolestné, ktoré bolo zvýšené po ďalších operáciách v počte bodov 200 bodov x á 16,10 € za bod. O duplicitné uplatňovanie bolestného by išlo vtedy, keby uplatňovala uvedeným prípisom bolestné vo výške 825 bodov, nie 200 bodov. Tým, že žalovaní opakovane v odvolaniach, ale aj na pojednávaní poukázali na omyl, ktorý sa snažia vyvolať, naďalej ju zámerne poškodzujú. Aj v tomto prípade odkázala na rozhodnutia súdov, ktoré už citovala a podľa ktorého len prípadný znalecký posudok, ktorý by si dali vypracovať žalovaní by mohol byť prípadným dôkazom, ktorým by bolo možné namietiť správnosť existujúceho lekárskeho i znaleckého posudku. Tým, že žalovaní takýmto dôkazom nedisponujú, neunesli dôkazné bremeno na preukázanie svojich tvrdení. Žalovaní uvádzajú nepravdivé a zavádzajúce údaje aj pri sťažení spoločenského uplatnenia, keď znalkyňa O. hodnotila psychické poruchy počtom bodov 2.600 bodov, čo vo finančnom vyjadrení predstavuje podľa nej sumu 39.400,- €. Preto tvrdenie žalovaných, že uhradením sumy 18.798,- € plnili sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 100 % podľa posudku MUDr. O. je zavádzajúce a nepravdivé. Znova odkázala na rozhodnutia a už ustálenú súdnu prax, podľa

ktorej len prípadný znalecký posudok, ktorý by si dali vypracovať žalovaní, by mohol byť prípadným dôkazom, ktorým by bolo možné namietat' správnosť existujúceho lekárskeho i znaleckého posudku. Žalovaní v žiadnom prípade nie sú oprávnení do znaleckého posudku ani do posudku vystaveného lekárom akýmkoľvek spôsobom zasahovať, alebo ho upravovať. Pokiaľ takýto dôkaz žalovaní nepredložili, nie je možné nijakým spôsobom existujúce posudky upravovať, inak by vylúčili znalecký posudok ako hodnoverný dôkaz. Podľa jej názoru v odvolaní uvádzané skutočnosti sú jednak nepravdivé, pričom žalovaní nepredložili žiadne dôkazy preukazujúce ich tvrdenia. Práve pri uplatňovaní nárokov titulom bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia za dôkaz môže byť považovaný iba znalecký posudok, ktorý by preukazoval tvrdenia žalovaných, oni ale takýto posudok nepredložili a tak neuniesli dôkazné bremeno. Ďalej žalobkyňa uviedla, že v odvolaní sú uvedené aj ďalšie nepravdivé a veľmi zmätočné vyjadrenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní a právnych predpisoch. Nesúhlasila s argumentáciou žalovaného v I. rade v jeho odvolaní, že lekársky posudok Doc. MUDr. H. neobstál po formálnej stránke, ani po medicínskej stránke, s poukazom na vyjadrenie zo dňa 13.2.2013 a stanovisko Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky zo dňa 1.3.2005 k zákonu č. 437/2004 Z.z. V priebehu konania uvádzala, že MUDr. H. i MUDr. O. jej psychické poruchy posúdili ako posttraumatickú stresovú poruchu, pričom obaja posudzujúci lekári túto jej poruchu subsumovali podľa nich pod najbližšiu položku a tak nejde a nemôže ísť o nesprávny posudok ani po formálnej, ani po medicínskej stránke. Odvolanie žalovaného v I. rade preto v tejto časti považuje za neopodstatnené, nakoľko znaleckým posudkom MUDr. O. sa potvrdilo, že psychickými poruchami trpí, dokonca vo väčšom rozsahu. Pochybenie žalovaného spočíva i v tom, že predložením posudku Doc. MUDr. H. preukázala nárok a pokiaľ mali žalovaní pochybnosti o správnosti hodnotenia po vecnej alebo formálnej stránke, mali možnosť požiadať o vypracovanie znaleckého posudku, nie jej nárok ignorovať. K zvýšeniu bodového hodnotenia poukázala na ustanovenie § 10 ods. zákona č. 437/2004 Z.z. s tým, že zvýšenie podľa tohto ustanovenia prislúcha výlučne posudzujúcemu lekárovi. K ďalšiemu zvýšeniu nad rámec takéhoto zvýšenia vykonaného lekárom dochádza v prípadoch hodných osobitného zreteľa, akým je uznanie invalidity, kedy podľa § 5 ods. 5 citovaného zákona súd môže náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia zvýšiť až o 50 %, poťažne túto náhradu môže podľa § 6 ods. 1 uvedeného zákona zvýšiť i poskytovateľ takejto náhrady. Uhradením sumy 10.845,10 € nedochádza k žiadnej duplicite uplatneného nároku, pričom žalovaní evidentne nemajú prehľad o veci, keďže si myslia odškodnenie somatických porúch s odškodnením porúch, ktoré nastali v oblasti jej psychiky. Navyše žalovaní v I. rade v odvolaní neuvádzajú v čom má spočívať údajná požadovaná duplicita pri uplatňovaní sumy 10.845,10 €. Ak žalovaný v I. rade v odvolaní tvrdí, že uhradená suma 25.594,20 € je náhradou za sťaženie spoločenského uplatnenia v časti somatických porúch na základe znaleckého posudku MUDr. D., v ktorom znalec zvýšil hodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia podľa § 10 ods. 4 zákona č. 437/2004 Z.z. o 50 %, túto skutočnosť nepopiera a vyplýva to i z jej podaní a znaleckého posudku, pričom suma 12.797,- €, ktorú žalovaní plnili, nepredstavuje zvýšenie podľa § 10 ods. 4 zákona č. 437/2004 Z.z., ktoré zvýšenie je oprávnený vykonať výlučne lekár, ale predstavuje zvýšenie podľa § 6 ods. 1, v spojení s § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z. Ak takýto uplatnený nárok žalovaný uznal a uhradil ho, v žiadnom prípade nejde o plnenie nad rámec ustálenej náhrady, o duplicitné plnenie, o plnenie, ktoré je v jej prospech nad rámec takto ustálenej škody, ani o sumu, ktorú je potrebné pripočítat' k dobru žalovaného. Ide o klasické uznanie nároku žalovanými, čo do dôvodu i výšky podľa § 6 ods. 1, v spojení s § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z. a súd prvej inštancie správne postupoval, keď v časti uhradených istín konanie zastavil. Žalovaný v I. rade v odvolaní uvádza, že suma 26.565,- € je nárokom, o ktorom pojednáva posudok MUDr. O. a nie je ho možné uplatňovať dvakrát, ale neodôvodnil, ako dospel k záveru, že táto suma bola uplatnená dvakrát. Po vypracovaní znaleckého posudku MUDr. O. dňa 10.2.2014, rozšírila žalobu o sumu 26.565,- €, potom ako znalkyňa hodnotila sťaženie spoločenského uplatnenia v časti psychických porúch počtom bodov 2.600, pri podaní žaloby bola uplatnená náhrada za psychické poruchy za 1.500 bodov, pričom žiadala aj 50 % zvýšenie hodnotenia. Suma 26.565,- € potom nie je uplatnená duplicitne, ide len o pokus žalovaných vniesť do konania zmätky nepravdivými údajmi a vyjadreniami v snahe neposkytnúť jej patriacu náhradu škody. Poukázala na to, že v podaní zo dňa 19.5.2018 sa vyjadřila k zvýšeniu náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia s odkazom na ustanovenia § 5 ods. 5, § 6 ods. 1 zákona č. 437/2004 Z.z. a že žalovaní tento jej nárok nielen akceptovali v rozsahu zvýšenia náhrady vo výške 50 %, ale ho i písomne uznali, ale uhradili len v časti somatických porúch. Sťaženie spoločenského uplatnenia je nedeliteľný celok, ktorý sa odškodňuje jednorazovo a nie je možné zvýšiť náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia len v niektorých položkách. Nakoľko žalovaní uznali nárok na sťaženie spoločenského uplatnenia i jeho zvýšenie v rozsahu 50 %, nemôžu toto uznanie odvolať a už vôbec nie je možné zvýšenie priznať len v časti preukázaných položiek,

ktorými bolo hodnotené sťaženie spoločenského uplatnenia. Uplatnený nárok nepredstavuje žiadnu duplicitu, domáha sa plnenia základného nároku podľa posudku a jeho už čo do základu uznaného zvýšenia v rozsahu 50 %. Postup žalovaných spíňa náležitosti uznania dlhu v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 1.7.2008, sp.zn. 28 Cdo 84/2008 a rozhodnutie Krajského súdu Trenčín sp.zn. 5 Co 987/2015. Ak žalovaní popierajú skutkové tvrdenia, tieto ničím nepodložili a ide len o tvrdenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní a v listinách predložených do súdneho spisu, nesporne dôkazné bremeno tak v časti určenia právneho základu i výšky škody, neunesli. Pokiaľ predložila lekárske - znalecké posudky, preukázala rozsah nárokov a iba opačný posudok predložený žalovaným by mohol byť dôvodom na preukázanie opaku, nepostačuje len jeho prípadné spochybnenie. Rovnako pokiaľ žalovaní uhradili na základe dohody zvýšenie podľa § 6 ods. 1 v časti somatických porúch, uznali záväzok a pokiaľ dnes tvrdia, že išlo o duplicitu plnenia, museli by to hodnoverne preukázať, čo nevykonali. Na žalovaných ako dlžníkov, bolo dokázať, že nastali skutočnosti odôvodňujúce zánik nároku. Navyiac podľa Občianskeho súdneho poriadku i súčasného Civilného sporového poriadku platí zásada procesného útoku a procesnej obrany. K uznaniu jej nárokov žalovanými vo výške 35.000,- € uviedla, že žalovaní presne 10 rokov po úraze na pojednávaní konanom dňa 17.1.2018 uviedli, že sa spolu s právnu zástupkyňou pokúsia o mimosúdnu dohodu potom, ako predloží vyjadrenie k zmenám žaloby. Po predložení vyjadrenia mailom zo dňa 6.3.2018 jej právna zástupkyňa navrhla uzavrieť dohodu na žalovanú sumu s požadovaným úrokom z omeškania. Žalovaní podali písomný protinávrh mailom, kde uznali jej uplatnené nároky bez akejkoľvek špecifikácie do výšky 35.000,- €, vrátane úrokov. Kuriozitou postupu žalovaných je, že v protinávru uviedli, že jej zaplatia sumu 35.000,- € vrátane úrokov z omeškania, ale trovy právneho zastúpenia uhradia vo výške 16.873,68 € (ktoré sú vypočítané z celej žalovanej istiny!). V odvolaní, napriek písomnému uznaniu jej nároku, žiada žalovaný v I. rade žalobu zamietnuť. Postup žalovaných je nesporne uznaním záväzku a konaním v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko sú si vedomí porušovania povinností vyplývajúcich im z právnych predpisov a napriek tomu takýmto konaním a bezdôvodným predlžovaním súdneho sporu ju donucujú nepriamo vzdať sa v nemalej časti svojich oprávnených nárokov iba preto, aby vôbec nejaké finančné prostriedky obdržala, pričom celé konanie a skutočnosť, že doteraz neobdržala náhradu škody, ktorá jej nesporne patrí, zavinili žalovaní nesprávnym neodborným a dá sa povedať účelovým konaním, za ktorý považuje zámer žalovaných ponechať si jej patriace finančné prostriedky na jej úkor. K úroku z omeškania uviedla, že žalovaní boli povinní jej nároky vysporiadať do 15 dní od ich predloženia a uplatnenia. Ak tak nevykonali sú povinní uhradiť i úrok z omeškania, čo vyplýva nielen z ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ale i § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z. K trovám konania dôvodila, že vo viacerých prípadoch, naposledy zo dňa 19.05.2018 poukázala na skutočnosť, že žalovaný v II. rade nemá v predmete podnikania vykonávanie poisťovacej činnosti. Ani z iného právneho predpisu mu nevyplýva oprávnenie vykonávať poisťovacu činnosť, do ktorej podľa zákona č. 95/2002 Z.z. patrí aj likvidácia poisťných udalostí. Na likvidáciu poisťných udalostí a teda na vykonávanie poisťovacej činnosti je potrebné získať oprávnenie Národnej banky Slovenska, ktoré žalovaný v II. rade nemá. Rovnako podľa zákona č. 381/2001 Z.z. môže poveriť žalovaný v I. rade podľa § 24 ods. 9 zákona č. 381/2001 Z.z. len člena kancelárie, ale žalovaný v II. rade členom kancelárie nebol a nie je, takúto činnosť oprávnený vykonávať nie je, pretože na to nemá splnené formálne, ani odborné predpoklady. Z uvedeného dôvodu nemôže niesť dôsledky v podobe znášania trov konania, ktoré sa nemôžu považovať za trovy účelne vynaložené žalovaným v II. rade, ak vykonával činnosť, ktorú vykonávať nesmel a na ktorú nemal ani odborné predpoklady. V prípade, ak bude potvrdené zamietnutie žaloby voči žalovanému v II. rade žiadala, aby mu odvolací súd nepriznal nárok na náhradu trov konania, nakoľko neboli účelne vynaložené i podľa § 257 C.s.p. Za dôvod hodný osobitného zreteľa považuje to, že jej nároky mal vysporiadavať riadne a včas žalovaný v II. rade na základe poverenia žalovaného v I. rade. Odvolanie žalovaného v II. rade v časti trov konania neobstojí a rozhodnutie o trovách konania by mal odvolací súd potvrdiť aj preto, že žalovaný v I. rade má množstvo špecializovaných odborníkov - právnikov na vykonávanie práve povinného zmluvného poistenia, nebol odkázaný na pomoc žalovaného v II. rade, ani advokáta a už vôbec nebol oprávnený poveriť vybavením jej nárokov žalovaného v II. rade, ktorý navyiac konal nad rámec predmetu podnikania a nemá žiadne odborné ani splnené formálne náležitosti na vysporiadávanie nárokov poškodených osôb. Z viacerých rozhodnutí najvyššieho súdu (ktoré citovala v predchádzajúcich podaniach) trovy konania advokáta nemožno považovať za účelne vynaložené náklady, ak účastník konania sám zamestnáva dostatok svojich právnikov. Odvolaciemu súdu navrhla odvolanie žalovaných v celom rozsahu zamietnuť.

7. Žalovaní v I., II. rade sa k vyjadreniu žalobkyne k odvolaniu žalovaného v I. rade nevyjadrili.

8. Odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania [§ 470 ods. I, ods. 2, § 379, § 380 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z.z. účinný od 1.7.2016), ďalej len C.s.p., ktorým bol s účinnosťou od 1.7.2016 zrušený Občiansky súdny poriadok (zákon č. 99/1963 Zb.; O.s.p.)], túto prejednal bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok nie je možné potvrdiť, ani zmeniť.

9. V predmetnej veci ide v poradí o druhý rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým bol žalovaný v I. rade zaviazaný zaplatiť žalobkyni sumu 52.922,30 € s príslušenstvom, vo zvyšku uplatnenej istiny, príslušenstva i žalovanému v II. rade bola žaloba zamietnutá, konanie v časti o zaplatenie sumy 2.933,- € s príslušenstvom a sumy 18.805,- € s príslušenstvom zastavené a rozhodnuté o náhrade trov konania žalobkyne, žalovaného v II. rade a štátu. Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd uznesením zo dňa 27.4.2017, č.k. 10 Co 93/2016-420, zrušil prvý rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 1.6.2015, č.k. 14 C 142/2010-379, ktorým uložil žalovanému v I. rade povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 69.388,56 € s príslušenstvom i trovy konania a uložil mu zaplatiť na účet Okresného súdu Bratislava III. trovy konania, pričom žalobu voči žalovanému v II. rade zamietol a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd v odôvodnení zrušujúceho uznesenia, okrem iného konštatoval, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie nie je vecne správny, pretože nezistil dostatočne skutkový stav, dopustil sa závažných procesných pochybení, avšak predovšetkým je nutné považovať napadnutý rozsudok za nepreskúmateľný, nielen vo výroku, ktorým súd prvej inštancie žalobu proti žalovanému v II. rade zamietol z dôvodu nedostatku jeho pasívnej vecnej legitímácie, ale z jeho odôvodnenia nie je možné zistiť, o ktoré skutočnosti a dôkazy súd prvej inštancie svoje zistenia oprel, najmä úvahy, ktorými sa pri hodnotení dôkazov riadil a úplne absentuje posúdenie a náležité zhodnotenie skutkového stavu podľa zákonných ustanovení, ktoré použil. Taktiež sa súd prvej inštancie dopustil závažného procesného pochybenia tým, že o dispozitívnych úkonoch žalobkyne v priebehu celého konania rozhodoval nesprávne, takže za tohto procesného stavu nie je zrejmé, čo je vlastne predmetom konania. Súd prvej inštancie ani nerozhodol o čiastočných späťvzatiach žaloby, iba pripustil zmenu žaloby, čím sa dopustil tzv. inej vady konania, majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vôbec nie je možné zistiť akú výšku jednotlivých nárokov súd prvej inštancii žalobkyni priznal, keď vôbec neuviedol pri každej konkrétnej položke, z akých dôkazov vychádzal, akými úvahami sa riadil pri ich hodnotení a ako ich právne posúdil, z dôvodu ktorého je napadnutý rozsudok nezrozumiteľný a absolútne nepreskúmateľný. Ďalej odvolací súd konštatoval, že vôbec nie je možné zistiť, ktoré skutočnosti mal súd v konaní za preukázané, keďže ich právne zdôvodnenie v napadnutom rozhodnutí absentuje, ako i hodnotenie dôkazov, o ktoré súd svoje zistenia oprel a najmä úvahy, ktorými sa pri hodnotení dôkazov spravoval, pričom úplne absentuje posúdenie a náležité zhodnotenie zisteného skutkového stavu veci podľa zákonných ustanovení, ktoré prvoinštančný súd použil. Nebolo možné taktiež zistiť, na základe akej úvahy dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalovaný v II. rade nie je nositeľom pasívnej vecnej legitímácie v konaní, keďže sa obmedzil iba na uvedenie ustanovenia zákona č. 381/2001 Z.z., podľa ktorého kancelária poskytuje z poisťného garančného fondu poisťné plnenie a partnerom na rokovanie ohľadom náhrady škody z poisťného plnenia, od ktorého žalobkyňa môže žiadať poisťné plnenie je žalovaný v I. rade, ktorého na vybavenie poisťnej udalosti poveril žalovaný v II. rade, t.j. napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný aj v zamietajúcom výroku vo vzťahu k žalovanému v II. rade. Nepreskúmateľným je aj výrok, ktorým súd prvej inštancie priznal žalobkyni úrok z omeškania z jednotlivých súm, keď nielenže nie je možné zistiť na základe akého titulu boli tieto sumy žalobkyni priznané, ale najmä odôvodnenie omeškania žalovaného, dôvod jeho vzniku od uvedených dátumov, ako i dôvod, prečo sa s plnením svojho peňažného dlhu do omeškania dostal, v napadnutom rozsudku absentuje úplne. Ďalšieho závažného pochybenia sa dopustil súd prvej inštancie tým, že o nároku žalovaného v II. rade na náhradu trov konania vôbec napadnutým rozsudkom nerozhodol. Uložil prvoinštančnému súdu preto povinnosť kvalifikovaným spôsobom o žalobe rozhodnúť, riadne zistiť skutkový stav veci (§ 132 ods. 1, § 185 ods. 1, ods. 2, ods. 3 C.s.p.), vykonané dôkazy vyhodnotiť v súlade s ustanovením § 191 ods. 1 C.s.p., rozhodnúť v súlade s ustanovením § 215 ods. 1, ods. 2 C.s.p. a zo zisteného skutkového stavu vyvodiť záver, ktorý je nutné správne a presvedčivo odôvodniť v súlade s vyššie uvedenými požiadavkami vyplývajúcimi z ustanovenia § 220 ods. 2 C.s.p. s tým, že o náhrade trov konania rozhodne v novom rozhodnutí o veci (§ 396 ods. 3 C.s.p.).

10. Prvoinštančný súd po vrátení veci odvolacím súdom sa uvedeným právnym názorom odvolacieho súdu vôbec neriadil a opätovne svoje rozhodnutie riadne neodôvodnil, z dôvodu ktorého sa odvolací

súd stotožnil s odvolacími námietkami žalobkyne i žalovaného v I. rade, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné, keďže nie je zrejmé, ktoré konkrétne nároky a v akom rozsahu boli žalobkyni priznané a ktoré nie. Odôvodnenie tohto rozhodnutia neobsahuje akékoľvek právne opodstatnené argumentačné tvrdenia, ktoré by dávali odpoveď na to, čo viedlo súd prvej inštancie k čiastočnému vyhovneniu žaloby a zároveň odpoveď na právne a skutkové relevantné otázky v tomto konaní. Väčšia časť napadnutého rozhodnutia tvorí iba opis súdom zisteného skutkového stavu, pričom samotnému právnemu zdôvodneniu jeho rozhodnutia venoval len minimálny a nedostatočný priestor s poukazom na to, že v predmetnom konaní ide o právne zložitý prípad. Z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku je záver súdu prvej inštancie o tom, ako zhodnotil zákonné predpoklady pre priznanie časti nároku žalobkyne nejasný, keďže nie je zrejmé, ktoré nároky boli žalobkyni priznané, ktoré jej nároky boli zamietnuté, t.j. ktoré konkrétne zložky uplatnených nárokov, v akom rozsahu a v akom finančnom vyjadrení súd prvej inštancie priznal a ktoré nepriznal, pričom nie je ani jasné, z akého dôvodu žalobu voči žalovanému v II. rade zamietol, z dôvodu ktorého nie je možné posúdiť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia a je dôvodom na jeho opätovné zrušenie a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V danej veci súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil sporovým stranám, aby uskutočňovali im patriace procesné práva (konkrétne právo účinne sa brániť proti rozhodnutiu súdu) v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

11. Podľa § 220 ods. 2 C.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

12. Rozsudok musí obsahovať odôvodnenie v súlade s citovaným ustanovením zákona, pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie, je odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa vysporiada i so špecifickými námietkami strany sporu. V odôvodnení sa súd, rozhodujúci o uplatnenom nároku, musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal; niet v ňom miesta pre dohady a domnienky. Súdna rozhodnutie musí preto obsahovať stručný a jasný výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku. Odôvodnenie má byť prostriedkom kontroly správnosti rozhodnutia nielen pre súd, ktorý ho vydal, ale aj pre súd, ktorý ho bude preskúmať v dôsledku opravného prostriedku, t.j. musí byť preskúmateľné.

13. V posudzovanej veci sa žalobkyňa žalobou domáha zaplata sumy 69.388,56 € (po viacerých zmenách a čiastočných späťvzatiach žaloby) s príslušenstvom, titulom náhrady škody na zdraví, ktorá pozostáva z bolestného, sťaženia spoločenského uplatnenia, vecných nákladov, nákladov liečenia a nákladov vynaložených na právne zastúpenie. V písomnom podaní zo dňa 28.1.2018 (č.l. 450 spisu) presne špecifikovala tieto jednotlivé nároky a aj ich výšku: bolestné vo výške 4.124,50 €; sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 58.414,60 €; vecná škoda vo výške 366,70 €; náklady liečenia vo výške 849,03 €; náklady právneho zastúpenia vo výške 5.633,83 €, pričom zároveň špecifikovala aj v akej výške a odkedy požaduje úroky z omeškania z jednotlivých uvedených nárokov.

14. Odvolací súd poukazuje na to, že aby súd mohol rozhodnúť o veci samej, musí najskôr zistiť skutkový stav, tento zistí predovšetkým prostredníctvom vykonávaných dôkazov (§ 215 ods. 1 C.s.p.) a následne cez ich hodnotenie podľa svojej úvahy, a to jednotlivo a aj v ich vzájomnej súvislosti (§ 191 ods. 1 C.s.p.). Hodnotením dôkazov sa rozumie myšlienková činnosť súdu, ktorou je vykonaným dôkazom prisudzovaná hodnota vážnosti (dôležitosti) a súd určuje, aký význam majú jednotlivé dôkazy pre jeho rozhodnutie a či o ne môže oprieť svoje skutkové zistenia v konaní. V ústavnoprávnej rovine platí, že právo na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd) obsahuje zásadu "rovnosti zbraní" v civilnom procese, ktorá zahŕňa aj povinnosť znášať dôkazné bremeno, ktorá ťaží stranu sporu. Neprimeraná povinnosť znášať dôkazné bremeno môže zapríčiniť, že konanie ako celok, nie je možné považovať za spravodlivé. Zákonná úprava dokazovania v civilnom procese spadá pod všeobecný princíp rovnosti sporových strán. Zásada rovnosti strán v procese sa prejavuje vytváraním

rovnakých procesných podmienok a rovnakého procesného postavenia subjektov, o ktorých právach a povinnostiach rozhoduje občianskoprávny súd. Požiadavka spravodlivého procesu v sebe obsahuje zásadu zaručujúcu pre každú stranu v procese mať rovnakú možnosť obhajovať svoje záujmy a zároveň vylučujúcu mať možnosť podstatnej výhody voči protistrane. Rovnosť strán sporu v občianskom súdnom konaní bližšie charakterizuje čl. 6 ods. 1 C.s.p., v zmysle ktorého strany sporu majú v konaní rovné postavenie, spočívajúce v rovnakej miere možnosti uplatňovať prostriedky procesného útoku a procesnej obrany okrem prípadu, ak povaha prejednávanej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán sporu. Tento princíp sa premieta aj v ďalších ustanoveniach Civilného sporového poriadku, predovšetkým v ustanoveniach upravujúcich vedenie konania a priebeh dokazovania. V procese dokazovania (§ 132 C.s.p.) vo všeobecnosti platí, že strana má povinnosť tvrdenia (bremeno tvrdenia) a dôkaznú povinnosť (dôkazné bremeno). Dôkazné bremeno je inštitútom procesného práva, ktoré dopadá na tú stranu, v záujme ktorej je, aby určitá skutočnosť, rozhodná podľa hmotného práva a stranou tvrdená, bola v konaní preukázaná, teda aby ju súd uznal za pravdivú. Významnú úlohu v procese hodnotenia dôkazov (§ 191 ods. 1 C.s.p.) zohráva vnútorné presvedčenie súdu. Toto presvedčenie nemá predstavovať svojvôľu a nezodpovednosť súdu, ale naopak, malo by sa vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Zásada voľného hodnotenia dôkazov však má svoje limity. Jej kontrola sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v § 220 ods. 2 C.s.p.

15. Odvolací súd ďalej dôvodí, že z formulácie § 191 ods. 1 C.s.p. možno vyvodíť, že súd je povinný navzájom si odporujúce dôkazy hodnotiť a zdôvodniť, napr. prečo niektoré z nich pokladá za nevierohodné, prečo niektoré odmietol vziať pri formulovaní rozhodnutia do úvahy, prípadne aj, prečo sa niektorými dôkaznými návrhmi odmietol vôbec zaoberať. Tieto nedostatky odôvodnenia spolu s tzv. opomenutými dôkazmi (o ktorých súd v konaní nerozhodol vôbec), zakladajú vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia. Všeobecný súd je pri hodnotení dôkazov viazaný tiež skutkovým stavom veci, a teda nie je prípustný eklektický a neopodstatnený výber dôkazov smerujúci k jednostranným záverom. Zásada voľného hodnotenia dôkazov je totiž limitovaná aj požiadavkou nadväznosti medzi skutkovými zisteniami súdu získanými v procese dokazovania, úvahami súdu v procese hodnotenia dôkazov a jeho právnymi závermi. V občianskom súdnom konaní súd rozhodne na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov. Rozhodnutiu súdu vo veci samej musí predchádzať činnosť súdu zameraná na spoľahlivé zistenie skutkového stavu-dokazovanie zodpovedajúce garanciam spravodlivého súdneho konania v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru, najmä garanciam obsiahnutým v princípe rovnosti zbraní a práve na kontradiktórne konanie.

16. Súd prvej inštancie sa zákonnými ustanoveniami čl. 6, § 132, § 191 ods. 1 C.s.p. dôsledne neriadil, keď vo veci rozhodol bez riadneho zistenia skutkového stavu a na základe nedostatočne vykonaného dokazovania, resp. na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, pretože v napadnutom rozsudku iba stručne konštatoval, že ťažký zdravotný stav žalobkyne potvrdili bodové ohodnotenia, či už lekárske, ako aj znalecké posudky, pričom žalovaní spochybnili lekárske posudok o bolestnom a sťažení spoločenského uplatnenia, v ktorom doc. H. ohodnotil sťaženie spoločenského uplatnenia žalobkyne na 1.500 bodov po zvýšení o 500 bodov; tieto pochybnosti boli vyvrátené vyjadrením Univerzitnej nemocnice Bratislava, podľa ktorej poliklinická časť ŠGN je samostatná časť nesúvisiaca s lôžkovými, resp. ústavnými oddeleniami a klinikami, z dôvodu ktorého, ak doc. MUDr. F. H., CSc. vypracoval posudok o bolestnom a sťažení spoločenského uplatnenia pre pacienta psychiatrickej ambulancie, nevzťahuje sa naň § 7 ods. 1 zákona č. 437/2004 Z.z., podľa ktorého, ak je posudzujúcim lekárom lekár zariadenia ústavnej zdravotnej starostlivosti, lekárske posudok posudzuje primár príslušného oddelenia alebo prednosta príslušnej kliniky zdravotníckeho zariadenia, alebo jeho zástupca, ak rozsah následkov presahuje 200 bodov; lekárske posudok vypracovaný doc. MUDr. H. CSc., je potom platný a tvorí súčasť uplatnených nárokov žalobkyne. Ďalším uplatneným nárokom je bodové ohodnotenie v zmysle znaleckých posudkov MUDr. D. a MUDr. O., z ktorých jednoznačne vyplýva ťažké zdravotné postihnutie žalobkyne, ktoré sa v týchto posudkoch prejavilo navýšením bodového ohodnotenia odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia. Z uvedeného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia však vôbec nie je možné zistiť výšku nároku, ktorú prvoinštančný súd priznal žalobkyňi titulom bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia, pričom sa ani nevysporiadal s námietkou žalovaných, že žalobkyňa si uplatňuje duplicitne časť nároku na bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia. Bolo potrebné prisvedčiť aj tvrdeniu žalobkyne v jej odvolaní, že ak súd prvej inštancie akceptoval znalecké i lekárske posudky vrátane

navrhovaných zvýšení, výrok napadnutého rozsudku je potom v rozpore s jeho odôvodnením, keďže z neho nevyplýva, z akých dôkazov vychádzal pri priznaní bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia, akými úvahami sa riadil pri ich hodnotení, ako ich právne posúdil, ako už bolo uvedené v bode 19. odôvodnenia uznesenia odvolacieho súdu zo dňa 27.4.2017, č.k. 10 Co 93/2016-420.

17. V napadnutom rozhodnutí absentuje aj riadne odôvodnenie ďalších nárokov žalobkyne, ktoré si uplatnila, a to náhradu vecnej škody a nákladov liečenia, pretože súd prvej inštancie len veľmi stručne konštatoval, že žalobkyňa utrpela vážne zranenie, ktorého následky u nej pretrvávajú doteraz, obmedzujú ju a bránia jej s opätovným zaradením do bežného života, nemohla opätovne nastúpiť do práce a vykonávať svoje povolanie, tým jej zamestnávateľ prestal vyplácať príspevok na stravovanie, čím jej vznikol v žalobe ňou uplatnený ušlý zisk, že jej žalovaný v I. rade odmieta preplatiť náklady vynaložené na cestovné (kilometrovné), ktoré jej bez problémov ešte v roku 2009 preplatil, že pri svojej diagnóze nemôže existovať bez antidepresív, na ktoré si dopláca a ak by nedošlo k poisťnej udalosti, nemusela by lieky vôbec užívať a že náklad na zakúpenie pohodlnej obuvi z dôvodu jej komfortnejšieho pohybu súvisí s poškodením jej zdravia v dôsledku dopravnej nehody. Súd prvej inštancie sa ani pri posudzovaní týchto nárokov neriadil názorom odvolacieho súdu v zrušujúcom uznesení, keď znovu neuviedol pri každom nároku zvlášť v akej sume jej boli tieto nároky priznané, z akých dôkazov vychádzal, akými úvahami sa riadil pri ich hodnotení a ako ich právne posúdil, keď oba tieto nároky boli zo strany žalovaných namietané z dôvodu, že ich výšku žalobkyňa riadne nepreukázala.

18. Odvolací súd sa stotožnil aj s odvolacou námietkou žalobkyne o nedostatočnom odôvodnení a nesprávnom právnom posúdení jej nároku na zaplatenie nákladov vynaložených na právne zastúpenie, pretože prvoinštančný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku (bod 39.) žiadnym spôsobom tento nárok žalobkyne neodôvodnil, ani nevysvetlil, či jej bol priznaný alebo zamietnutý, z dôvodu ktorého je aj v tejto časti už z vyššie uvedených dôvodov napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľné.

19. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je možné ďalej zistiť, na základe akej úvahy dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalovaný II. rade nie je v konaní pasívne vecne legitimovaný, keď len zopakoval svoje odôvodnenie z prvého rozsudku zo dňa 1.6.2015 a znova poukázal na ustanovenie § 24 zákona č. 381/2001 Z.z., podľa ktorého kancelária poskytuje z poistenia garančného fondu poisťné plnenie a parterom na rokovanie ohľadom náhrady škody z poisťného plnenia, od ktorého žalobkyňa môže žiadať poisťné plnenie je žalovaný v I., ktorého na vybavenie poisťnej udalosti poveril žalovaný v II. rade a úplne odignoroval argumenty žalobkyne, že žalovaný v II. rade zodpovedá za škodu podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd preto súhlasí s tvrdením žalobkyne v jej odvolaní, že prvoinštančný súd sa neriadil pokynmi odvolacieho súdu v tejto časti a jeho rozhodnutie a odôvodnenie je nejasné, nezrozumiteľné, neúplné, nelogické, t.j. nesprávne.

20. Odvolací súd sa stotožnil s odvolacími námietkami žalobkyne a žalovaného v I. rade o nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia v časti priznania úroku z omeškania žalobkyne, pretože súd prvej inštancie sa ani pri tomto nároku žalobkyne neriadil pokynom odvolacieho súdu uvedenom v jeho zrušujúcom uznesení zo dňa 27.4.2017 (bod 22.) a úplne ho negoval. Z napadnutého rozsudku tak znova nie je zrejmé, na základe akého titulu priznal prvoinštančný súd žalobkyne sumy uvedené v bode I. výrokovej časti napadnutého rozsudku, keď úplne absentuje odôvodnenie omeškania žalovaného v I. rade s uvedením dôvodu vzniku jeho omeškania a dátumov, a prečo sa s plnením svojho peňažného dlhu dostal do omeškania.

21. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie vôbec neodôvodnil ani výrok IV., ktorým priznal žalobkyne voči žalovanému v I. rade náhradu trov konania v rozsahu 76,27 % tak, ako správne namietala žalobkyňa vo svojom odvolaní, z dôvodu ktorého je aj v tejto časti napadnutý rozsudok nepreskúmateľný. Zároveň odvolací súd poukazuje na to, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nie je vôbec uvedené odôvodnenie výrokov III., ktorým priznal štátu proti žalovanému v I. rade náhradu trov konania v rozsahu 100 % a VI., ktorým žalovanému v II. rade voči žalobkyne nepriznal náhradu trov konania. Odvolací súd zároveň dáva do pozornosti prvoinštančnému súdu, že nerozhodol ani o náhrade trov odvolacieho konania v zmysle prvého zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu.

22. Vzhľadom k vyššie uvedenému má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie po vrátení veci odvolacím súdom sa napriek pokynom odvolacieho súdu uvedených v zrušujúcom uznesení zo dňa 27.4.2017, č.k. 10 Co 93/2016-420, jeho právnym názorom neriadil, porušil ustanovenie § 391 ods.

2 C.s.p., nakoľko toto rozhodnutie odignoroval a prevzal prakticky celé odôvodnenie svojho prvého rozhodnutia vo veci (zo dňa 1.6.2015).

23. Odvolací súd, uvedomujúc si pritom zákonný zákaz opätovného zrušenia rozhodnutia súdu prvej inštancie v zmysle § 390 C.s.p. dospel k záveru, že vzhľadom na tak závažné nedostatky napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, nie je možné, aby vo veci sám rozhodol. Vzhľadom k uvedenému za daného stavu by odvolací súd rozhodnutím vo veci nahrádzal prvoinštančné rozhodnutie, čím by bolo stranám sporu odopreté právo namietať správnosť skutkových a právnych záverov na inštančne vyššom súde a tým aj možnosť preskúmania správnosti záverov, ku ktorým by odvolací súd dospel z hľadiska rozhodujúcich skutočností, ktoré považoval za významné, ktorými sa však súd prvej inštancie dostatočne, v dôsledku nedostatočne zisteného skutkového stavu veci, nezaoberal. Posúdenie podstaty veci v rámci dvojinštančného súdneho konania je však súčasťou práva na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces. Z uvedeného dôvodu odvolací súd nepostupoval v zmysle § 390 písm. a/ C.s.p. a vo veci nerozhodol sám aj napriek tomu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie už bolo raz odvolacím súdom zrušené a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie prihliadnutím na skutočnosť, že vo veci je potrebné vykonať dokazovanie, ktoré presahuje rámec odvolacieho konania.

24. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie opätovne zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 389 ods. 1 písm. b/, c/ C.s.p. v spojení s § 391 ods. 1 C.s.p.). Povinnosťou súdu prvej inštancie bude preto opätovne kvalifikovaným spôsobom rozhodnúť o žalobe s tým, že je potrebné sa opätovne zaoberať dôvodnosťou každého jednotlivého nároku žalobkyne na náhradu škody zvlášť (bolestné, sťaženie spoločenského uplatnenia, vecná škoda, náklady liečenia, náklady vynaložené na právne zastúpenie) s prihliadnutím na námietky sporových strán k týmto jednotlivým nárokom, vrátane uplatnených úrokov z omeškania; doplniť dokazovanie, ak táto potreba vyvstane, znova posúdiť či žalovaný v II. rade má pasívnu vecnú legitimitáciu v konaní, t.j. doplniť dokazovanie vo vyššie naznačenom smere, riadne zistiť skutkový stav veci (185 ods. 1, ods. 2, ods. 3 C.s.p.), dôkazy vyhodnotiť v súlade s ustanovením § 191 ods. 1 C.s.p., rozhodnúť v súlade s ustanovením § 215 ods. 1, ods. 2 C.s.p. a zo zisteného skutkového stavu vyvodiť záver, ktorý je nutné správne a dostatočne odôvodniť v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 C.s.p. tak, aby bolo z rozhodnutia zrejmé, z akých dôkazov vychádzal, akými úvahami sa pri ich hodnotení riadil a ako ich právne posúdil pri každom konkrétnom uplatňovanom nároku žalobkyne.

25. V novom rozhodnutí rozhodne opätovne o náhrade trov konania pred súdom prvej inštancie vrátane trov konania vzniknutých stranám v konaní pred odvolacím súdom (§ 396 ods. 1, ods. 3, § 255 a nasl. C.s.p.).

26. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).